

ת"פ 12703/07/17 - מדינת ישראל נגד נזאר יאסין

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 12703-07-17 מדינת ישראל נ' יאסין
בפני כב' השופט אילן סלע

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים,
ע"י עו"ד אופיר מזל
נ ג ד

נזאר יאסין

הנאשם

ע"י ב"כ עו"ד חיים דרש

הכרעת דין

כתב האישום ותשובת הנאשם

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של גניבה בידי עובד לפי סעיף 391 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק") בצירוף סעיף 29 לחוק, ועבירה של פריצה לרכב בכוונה לבצע גניבה לפי סעיף 413 ו' סיפא לחוק.

2. לפי המתואר בכתב האישום, בתחילת שנת 2013 קשר הנאשם עם עבד האני ח'טיב (להלן: "האני"), שעבד באותה תקופה כנהג מכלית דלק בחברת כ.וואן פטרול ואנרגיה בע"מ המספקת דלקים ושמיים (להלן: "החברה"), לגנוב כסף השייך לחברה. האני נהג להעביר במסגרת עבודתו דלקים ושמיים ללקוחות שונים, גבה את התמורה והעבירה לחברה. הנאשם והאני סיכמו ביניהם כי בזמן שהאני יחזיק במכלית כספים השייכים לחברה, הוא יאפשר לנאשם לפרוץ למכלית ולקחת את הכסף. השניים סיכמו כי יתחלקו ביניהם בכסף, לאחר הגניבה.

3. בהתאם לסיכום זה, ביום 7.02.13 (להלן: "יום האירוע"), עת נשלח האני על ידי החברה לספק דלק לחאלד דבש (להלן: "חאלד") בירושלים, חבר אליו הנאשם בדרך לירושלים ונסע ברכבו אחרי הנאשם. בסמוך לשעה 18:00 הגיע האני יחד עם חבר שנסע עמו, חוסיין חלאילי (להלן: "חוסיין"), לביתו של חאלד והחלו לפרוק את המכלית. בסמוך לשעה 20:00 מסר חאלד להאני את תמורת הדלק שרכש, סך של 94,000 ₪ במזומן ושלושה שיקים על סך של 8,000 ₪, 120 ₪ ו-320 ₪ (להלן: "הכסף").

4. לאחר קבלת הכסף, נסעו האני וחוסין לכר דאחיית אלבריד שבבית חנינה, שם החנו את המכלית והלכו לחנות סמוכה. בתאום עם הנאשם, השאיר האני את הכסף במכלית מבלי לנעול את דלתה. בזמן שהאני וחוסין שהו בחנות, נכנס הנאשם למכלית ולקח את הכסף. השניים סיכמו כי האני יקבל לידיו 50,000 ₪ והנאשם יקבל סך של 40,000 ₪ מתוך כספי הגניבה. לאחר האירוע, חלקו הנאשם והאני בכסף המזומן שנגנב, כך שהאני קיבל 34,000 ₪ במזומן והנאשם קיבל 60,000 ₪ במזומן, תוך שהוא התחייב להעביר להאני את היתרה המגיעה לו על פי הסיכום ביניהם. את השיקים שנגנבו, האני השמיד.

הנאשם כפר במיוחס לו.

5. בתשובה לאישום, טען הנאשם, כי לא קשר כל קשר עם האני ולא תאם עמו דבר. הוא שלל כי נסע אחרי האני לירושלים, ושלל את הטענה כי תאם עם האני את הותרת הכסף במכלית. הוא כפר בטענה כי הוא נכנס למכלית ונטל משם את הכסף, ואף כפר בטענה כי היה תיאום בינו לבין האני אודות גזלת הכסף וחלוקתו.

6. הנאשם הוסיף וטען לאלילי, אותו כך לדבריו, העלה כבר בחקירתו הראשונה במשטרה. לדבריו, ביום 7.02.13 הוא היה עם בתו בבית חולים אלי"ן שבירושלים.

המסכת הראייתית

7. המאשימה הצטיידה עם עדויותיהם של האני וחוסין ועם הודעתו במשטרה של חאלד שהוגשה בהסכמה (ת/1). כן העיד מטעם המאשימה, נציג חברת סלקום מר פני אלבז שערך פלט שיחות נכנסות ויוצאות כמו גם איכונים של הטלפון הנייד של הנאשם, והוגשה חוות דעתו של מר רוני אברהמי, מהנדס אלקטרוניקה, מומחה במערכות תקשורת סלולר באשר לעולה ממצאים אלו בכל הנוגע למקומות הימצאו של הנאשם ביום האירוע. המומחה אברהמי נחקר בבית המשפט על חוות דעתו. כן העידו מטעם המאשימה, רס"ב סהיר סוויד שגבה את הודעת הנאשם ביום 5.05.13 (ת/2) ואת הודעתו של האני ביום 20.03.13, רס"ב לב יופה, שגבה את הודעת הנאשם מיום 2.05.13, והשוטר ניר בן חיים, שערך מזכר בדבר תוצאות בדיקתו את הפלט (נ/2).

8. האני סיפר בעדותו, כי בשנת 2013 הוא עבד אצל בחור בשם סאלים כחלוני, כנהג מכלית המובילה דלק ושמן למכירה. האני סיפר, כי הנאשם, אותו כינה מונדר, סיפר לו, כי הוא שילם כסף למעביד שלו, כחלוני, ולא קיבל סחורה בתמורה. לצד זאת, גם לו עצמו המעביד, כחלוני, היה חייב כספי פיצויים שהוא ניסה לקבל ולא הצליח. שניהם אפוא, היו מעוניינים לקבל כסף ממעסיקו של האני. הנאשם הציע לו לקחת כסף מהמעסיק ולחלוק אותו ביניהם. הוסכם, כי הוא יקבל 40,000 ₪ והנאשם יקבל 60,000 ₪, מהסכום שהוא יקבל מהלקוחות עבור החברה.

9. האני סיפר, כי ביום 7.02.13 הוא הוביל שמן לחאלד בירושלים, כשלצדו ישב חוסין. הוא תאם עם הנאשם שיחכה לו בכביש 6, והנאשם, יחד עם אשתו, נסעו אחריו כל הדרך לירושלים. הוא הגיע לצור באהר, פרק את הסחורה אצל חאלד וקיבל ממנו בתמורה 90,000 ₪ במזומן ובנוסף שלושה שיקים, אחד על סך של 8,000 ₪, אחד על סך של 125 ₪, ואחד על סך של 350 ₪. כשיצא מחאלד, הוא עצר לחוסין במגרש שנראה כמו תחנת דלק, על מנת שהוא

יקנה להם משהו לאכול. בשלב זה, הוא ראה את הנאשם עומד עם רכבו ממולו. בהמשך הם נסעו לבית חנינה לחנות המוכרת דברי מתיקה. הוא השאיר את המכלית בסמוך לגדר ההפרדה, כשהיא אינה נעולה, כפי שסיכם עם הנאשם. הוא הבחין בנאשם נוסע מאחוריו, אך חוסיין לא ידע דבר אודות הסיכום שלו עם הנאשם. הוא הלך עם חוסיין לחנות הממתקים, ובהמשך חזר בעצמו למכלית, כשהוא טוען בפני חוסיין שהוא שכח בה את ארנקו. כשהגיע למכלית הבחין שהכסף כבר נלקח ממנה על ידי הנאשם. בשלב זה הוא שבר את החלון של המכלית וחזר אל חוסיין לחנות הממתקים, ושניהם הלכו לעשן נרגילה. בחלוף חצי שעה הם שבו למכלית, חוסיין הבחין בחלון המנופץ, והם התקשרו למשטרה.

10. האני ציין, כי מפתחות המכלית היו כל הזמן בידי וי את הכסף הוא הניח ליד מושב הנהג. לדבריו, הוא שוחח עם הנאשם ביום האירוע מספר פעמים: בסיום העמסת הסחורה, בעת שהחל בנסיעה על כביש 6, כשהגיע לצור באהר, ובשעה שהוא יצא מצור באהר. כן ציין, כי הנאשם נסע בסמוך לו מאחוריו בכל הדרך ממקום המפגש בכביש 6 ועד לירושלים.

11. לאחר האירוע, כך סיפר, הוא הלך לנאשם קיבל ממנו שלושה שיקים, אחד על סך של 8,000 ₪, אחד על סך של 250 ₪ ואחד על סך של 1,000 ₪. הוא ביקש מהנאשם את שאר הכסף המגיע לו לפי ההסכם ביניהם, אך הנאשם אמר לו כי זה מסוכן שהוא יעביר אליו את כל הסכום בבת אחת, וכי בכל פעם הוא יעביר לו סכום קטן.

12. האני ציין בעדותו, כי בתחילת חקירתו במשטרה הוא סיפר סיפור שאינו נכון וכפר במיוחס לו, אך בהמשך, החליט לספר לחוקר את האמת. האני סיפר, כי לאחר מעצר של מספר ימים הוא שוחרר והחזיר את הכסף שקיבל לידו כחלוני. לדבריו, היה מדובר במעשה מטופש מצדו שנעשה בשל הרצון שלו לקבל את הפיצויים שהגיעו לו מכחלוני, אך בעיקר בשל הלחץ הרב שהפעיל עליו הנאשם. גם משפחת כחלוני יודעת זאת ולכן הם המשיכו לעבוד איתו גם לאחר האירוע. יצוין, כי ביום 17.09.18 הושת על האני עונש של 6 חודשי מאסר בעבודות שירות בשל חלקו באירוע, לאחר שהודה במיוחס לו במסגרת הסדר טיעון (ת/9-11).

13. בחקירתו הנגדית, שלל האני את טענת הסנגור כי הוא התכוון לרכוש מהנאשם מכלית ואף שילם לו כמקדמה סך של 35,000 ₪. הוא גם שלל את הטענה כי לאחר האירוע, השיב הנאשם 35,000 ₪ אלו לכחלוני בהוראתו. לצד זאת הוא טען כי הוא עצמו השיב לכחלוני סך של כ-35,000 - 37,000 ₪.

14. חוסיין סיפר, כי ביום 7.02.13 נסע עם האני לירושלים. הם פרקו סחורה בצור באהר, ולאחר המתנה של כרבע שעה, חזר האני מביתו של הלקוח כשבידו שקית עם כסף מזומן. הוא שמע את האני אומר ללקוח כי חסרים עדיין 25,000 ₪. חוסיין הוסיף וסיפר כי האני הניח את הכסף בכספת שבמכלית, והם החלו בנסיעה. בהמשך עצרו וקנו שווארמה אותה אכלו תוך כדי נסיעה. הוא הציע להאני לעשן נרגילה בבית חנינה והוא הסכים. הם הגיעו לבית חנינה, סמוך לשעה 20:00, חנו בחצר גדולה והלכו להזמין נרגילה. בזמן ההמתנה, הוא רכש טבק וחזר למכלית להניח בה את הטבק. לדבריו, הוא נעל את המכלית וגם בדק שהיא אכן נעולה. הוא הוסיף, כי המכלית הייתה כל העת בשדה הראייה שלהם. הצד של מושב הנהג היה לכיוונם, והם הסתכלו על המכלית מדי פעם. הם שהו במקום כחצי שעה, עישנו נרגילה, ורכשו ממתקים בחנות ממתקים. כששבו למכלית, הוא שמע את האני אומר כי ישנן זכויות וכנראה גנבו מהמכלית. לדבריו, חלון המכלית נשבר באמצעות אבן משתלבת שהייתה מונחת על הכסא שליד הנהג. האני חיפש את

הכסף במכלית אך לא מצא אותו. הם התקשרו למשטרה שהגיע למקום ולקחה אותם למשטרה לצורך גביית הודעות.

15. בחקירתו הנגדית הוסיף חוסיין, כי אינו זוכר איזה חלון נשבר אך הבחין בזכוכיות שעל הכיסא עליו ישב. הוא אישר כי לא ראה כסף כלשהו במהלך כל האירוע, והוא גם לא ידע לומר היכן בדיוק ממוקמת הכספת במכלית, אך מדובר במקום שמאחורי מושב הנהג. הוא גם לא ידע לומר דבר על שיחות שניהל האני במהלך השעות הרבות בהן הוא נסע עם האני. הוא לא זכר לומר ששמע את האני משוחח עם מישהו בטלפון ואומר לו היכן הם נמצאים. חוסיין העיד, כי בעבר היה חבר קרוב מאוד של האני, אך כיום, מזה כשנה, הם אינם בקשרי חברות.

16. הוגשה גם הודעתו של חאלד במשטרה מיום 7.03.13 (ת/1) בה הוא סיפר כי הוא רכש דלק מכחלוני, ובתחילת חודש פברואר 2013 האני, אליו התלווה אדם נוסף שהוא לא הכיר, הביא לו דלק והוא מסר לו בתמורה ₪ 94,000 ושיק נוסף על סך של 8,000 ₪.

17. באמצעות מר אלבז הוגש פלט (ת/7, להלן: "הפלט") שיחות ואיכונים של מנוי סלקום שהוחזק על ידי הנאשם (עובדה שהנאשם אישר בעדותו בבית המשפט) אותו הוא ערך אותו לפי צו בית המשפט (ת/6). לדברי מר אלבז, הפלט כולל את הנתונים שנתבקשו בצו, היינו שיחות נכנסות ויוצאות ואיכונים. מר אלבז ציין, כי הפלט, המהווה רשומה מוסדית, הופק ונשלח ביום 3.04.13, כ-10 ימים לאחר קבלת הצו. התאריך המופיע על גבי הפלט שניתן במענה לצו בית המשפט, 4.08.14, הוא התאריך בו נפתח המסמך והודפס. מר אלבז גם תאר את התהליך מקבלת הצו, דרך הזנת הנתונים הנדרשים במערכת, הפקת הפלט והעברתו למשטרה. הוא גם תאר את תהליך רישום מועדי ביצוע השיחות ומשכן במערכת של סלקום, וכן את תהליכי האבטחה הננקטים על ידי סלקום להגנת המידע. גם בחקירתו הנגדית, עמד מר אלבז באופן נחרץ על כך שהפלט לא הופק בחלוף כשנה וחצי ממועד מתן הצו.

18. מהפלט עולה, כי ביום האירוע בשעה 17:15:06 אכן המנוי של הנאשם בשטח המכוסה על ידי האתר שבאזור התעשייה עטרות. בשעה 17:18:39 אכן המנוי בשטח המכוסה על ידי האתר שברח' הארי טרומן בשכונת רמות שבירושלים, ובהמשך, בין השעה 17:29:36 עד השעה 20:25:00 אכן המנוי 11 פעמים בשטח המכוסה על ידי האתר שבמרכזת בזק שברח' יעקב פת שבירושלים. לאחר מכן בשעה 20:35:14 אכן המנוי בשטח המכוסה על ידי האתר שבמרכז בזק בשכונת רמות שבירושלים, בשעה 20:50:38 אכן המנוי בשטח המכוסה על ידי האתר שבמחסום א ראם בצפון ירושלים, ובחלוף דקה וחצי, בשעה 20:52:09 אכן המנוי בשטח המכוסה על ידי האתר שבמפעל אופנהיימר שבאזור התעשייה עטרות.

19. כאמור המאשימה ביקשה להסתמך גם על חוות דעתו של מר רוני אברהמי, מהנדס אלקטרוניקה, מומחה במערכות תקשורת סלולר (ת/8). בחוות הדעת, בחן מר אברהמי את רשומות השיחה של מנוי סלקום שהוחזק על ידי הנאשם, כפי שהופיעו בפלט, וביצע התאמה בין רשומות השיחה שהופקו למנוי לבין מיקומם הגיאוגרפי של אתרי הרדיו המופיעים ברשומות אלו וכן לנתונים טכניים נוספים הנוגעים באספקטים שונים הקשורים להתפשטות גלי הרדיו באזורים ובתחנות הבסיס הרלוונטיות, לאמור טווחי הכיסוי של האתרים בגזרה הרלוונטית.

20. מסקנתו של מר אברהמי הייתה, כי המנוי שהחזיק הנאשם ביום האירוע, 7.02.13, בין השעות 17:15:06 ו-20:52:09 לא אוכן באתרים או בסקטורים המכסים או הדומיננטיים באזור בית חולים אלי"ן שברח' שמריהו לוי 84 בירושלים. בעדותו בבית המשפט תאר את דרך פעולתו ופרט את ממצאיו. הוא עמד על מסקנתו, כי הנאשם לא היה בבית חולים אלי"ן ביום 7.02.13, יום האירוע.

21. הנאשם בעדותו, כפר בכל המיוחס לו. הוא ציין כי בעבר רכש סולר ממשפחת כחלוני, באמצעות אחד מהאחים, מאג'יד. הוא העביר למאג'יד שיקים בסכומים של 100,000 - 200,000 ₪, ובמקרה אחד לא סופקה לו סחורה כנגד שיק של 100,000 ₪, בשל כניסתם של משפחת כחלוני למצוקה כלכלית. בנסיבות אלו הוא ביטל את השיק, אך קיבל התראה מבנק הפועלים כי עליו לפרוע את השיק שאם לא כן תוגש כנגדו תביעה. על אירוע הפריצה למכלית של האני שמע רק לאחר שהוזמן לחקירה במשטרה, ואין לו כל קשר לאירוע זה. לדבריו, ייתכן ומדובר בקנוניה של כחלוני והאני כנגדו כדי להסיר מכחלוני את הלחץ שהפעיל עליהם לקבלת הסך של 100,000 ₪ חזרה.

22. הנאשם הוסיף וסיפר, כי מספר ימים לפני האירוע, האני שילם לו סך של 35,000 ₪ כמקדמה לרכישת טנדר עם משאבת סולר, בשל רצונו לפתוח עסק עצמאי לחלוקת סולר. הוא ציין, כי בחלוף שנתיים מהאירוע, מאג'יד הביא לו את השיק של 100,000 ₪ וביקש חזרה את ה-35,000 ₪ שהאני מסר לו כנגד הטנדר שבסופו של יום לא נרכש על ידו. בנוכחותו, התקשר מאג'יד להאני ולאחר שהאני אישר את העברת הכסף, הוא נתן 35,000 ₪ למאג'יד.

23. בחקירתו הנגדית אישר הנאשם, כי יש לו יחסים מצוינים עם מאג'יד עד היום, אך עם שאר בני משפחת כחלוני, אין ולא היה לו קשר, והוא אינו מכיר אותם. כשנדרש לדברים שאמר בחקירה במשטרה, כי האני וחאלד סיפרו שהם מתכננים לגנוב משאית מכחלוני, הוא השיב כי אינו זוכר שאמר זאת, ולא זכר לומר אם סיפר על כך למאג'יד.

24. לדבריו, הקשר שלו עם האני היה עסקי בלבד, כשהאני היה מביא לו דלק מכחלוני. ואולם, אך כשנדרש לכך שביום האירוע היו 15 ניסיונות התקשרות בינו לבין האני, הוא לא ידע ליתן הסבר מניח את הדעת לניסיונות התקשרויות רבות אלו. כל שהיה לו לומר, היה כי לעיתים הם נדרשים ליצור קשר אחד עם השני לצורך תיאום קבלת סחורה.

לצדו של הנאשם התייצבו גם אשתו ובנו למתן עדות.

25. אשת הנאשם, גב' סאלם יאסין סיפרה בעדותה, כי אחת מבנותיו של הנאשם חולה ומטופלת בבית החולים אלי"ן בירושלים. לדבריה היא מעולם לא נסעה עם הנאשם לירושלים שלא לצורך הבאת הבת לטיפול בבית החולים אלין, ונסיעות אלו היו מתבצעות בשעות הבוקר. היא גם שללה את הטענה כי נסעה אי פעם עם הנאשם לירושלים בשבוע ובחזרה בחצות הלילה.

26. גם בנו של הנאשם, מר אמיר יאסין, ציין כי מעולם לא נסע עם אביו לירושלים, גם לא בתקופה בה ארע האירוע. יתרה מזאת, לדבריו, הוא אף פעם לא היה בירושלים.

דין והכרעה

27. למעשה, המאשימה מבקשת לבסס את הרשעתו של הנאשם על שלושה אדנים. עדותו של האני, שותפו של הנאשם לביצוע העבירה; מחקרי תקשורת הכוללים שיחות שהתבצעו בין הנאשם והאני בתכוף לאירוע ולאחריו ואיכון הטלפון הנייד של הנאשם במקום האירוע במועד הרלוונטי; שקרים של הנאשם והימנעותו מלהוכיח את טענת האליבי שלו והימנעותו מלתת הסברים להימצאותו במקום האירוע במועד התרחשותו.

28. אין ספק כי הפלט מהווה ראיה משמעותית כנגד הנאשם. בניגוד לטענתו בבית המשפט הוא לא טען במשטרה לאליבי בדמות נוכחות בבית החולים אלי"ן ביום האירוע. אדרבה, הנאשם כפר בחקירותיו במשטרה בכך שהיה בירושלים ביום האירוע (כך בחקירתו מיום 2.05.13, שורה 13 -ת/5, ובעיקר, בחקירתו מיום 5.05.13, שורה 66 -ת/2). כיום ניתן לקבוע בבירור כי הנאשם לא הגיע לירושלים ביום 7.02.13 לבית החולים אלי"ן. לא זו בלבד שלו נכח הנאשם בבית החולים אלי"ן באותו יום, היה ניתן לעמוד על כך בקלות באמצעות אסמכתא מבית החולים, והעובדה כי הנאשם לא העמיד אסמכתא שכזו מלמדת כי הוא לא היה בבית החולים באותו יום; ולא זו בלבד שמחקר התקשורת מלמד כי הנאשם לא שהה ביום האירוע בבית החולים אלי"ן, שכן הפלט מלמד כי בשעות הבוקר של יום האירוע, הנאשם שהה בצפון הארץ, תחילה בכרמיאל, ומהשעה 12:48 ועד סמוך לשעה 15:00 בחיפה. משעה 17:30 לערך, הוא שהה בירושלים בסמוך לצומת פת; אלא שגם אשת הנאשם העידה, כי הטיפולים עם הבת לבית החולים אלי"ן נעשו בשעות הבוקר.

29. למעשה, הפלט תומך בצורה מדוקדקת בעדותו של האני, עדות אותה מסר בחקירתו במשטרה עוד בטרם עמד הפלט בפני הרשות החוקרת. לפי עדותו של האני הוא תאם עם הנאשם שיחכה לו בכביש 6, והנאשם נסע אחריו לירושלים. בהמשך, לאחר שיצא מצור באהר, פגש שוב בנאשם שנסע אחריו עד בית חנינה, ואז לפי התיאום ביניהם, גנב הנאשם את הכסף מהמכלית. עדות דומה, באשר למסלול הנסיעה נשמעה מחוסיין, שנסע עם האני (אך לא היה מודע לקשר עם הנאשם), אשר סיפר כי לבית חנינה הם הגיעו בסמוך לשעה 20:00.

30. והנה, הפלט מלמד כי ביום האירוע נסע הנאשם בדיוק באותו מסלול עליו העיד האני. בשעה 15:22 שהה הנאשם ליד מחלף תות שבכביש 6, בשעה 16:26 הוא עבר בסמוך לתחנת הרכבת ראש העין הסמוכה לכביש 6, בשעה 16:41 הוא עבר ליד בית העלמין הסמוך לחדיד ביציאה מכביש 6 לכביש 443, בשעה 17:09 הוא עבר ליד גבעת זאב, בשעה 17:15 הוא עבר ליד אזור התעשייה עטרות, ומשעה 17:29 הוא שהה ליד צומת פת עד השעה 20:25. או אז בשעה 20:35 הוא עבר בסמוך לשכונת רמות, בשעה 20:50 הוא שהה בסמוך למחסום א רם שליד גדר ההפרדה בסמוך לככר דאחיית אל בריד שבשכונת בית חנינה, המקום בו לפי העדות של האני הוא החנה את המכלית (הודעת האני במשטרה מיום 20.03.13, שורה 8 -ת/3), ובשעה 20:52 הוא כבר היה ליד אזור התעשייה עטרות, ובהמשך נסיעה על כביש 443, עבר בשעה 21:02 ליד מחנה מג"ב בית חורון, ומשם המשיך ליד מבוא מודיעין וצפונה עד כרמיאל, לשם הגיע סמוך לשעה 23:27.

31. לא רק נוכחותו של הנאשם במקומות הרלוונטיים, ובפרט במועד הגניבה, בהתאם לגרסתו של האני נתמכת בפלט, אלא שגם שיחות הטלפון שהתקיימו בין הנאשם ובין האני ביום האירוע, ובפרט סביב השעות הרלוונטיות תומכות בגרסתו של האני. שכן, מהפלט עולה כי ביום האירוע התקיימו בין הנאשם לבין האני, לא פחות מ-15 שיחות קצרות,

מיעוטן בשעות הבוקר, ו-11 מתוכן בין השעות 14:45 ו-21:00, הן השעות הרלוונטיות, שלפי העדות של האני, הנאשם נסע אחריו לירושלים וביצע את הגניבה. יש לזכור, כי האני לא ידע, וודאי לא בעת מסירת הודעתו במשטרה היכן נכח הנאשם בשעות אלו של האירוע.

32. אל מול ראיות אלו הנאשם לא טען דבר, לא בעדותו ולא בסיכומיו. הוא לא הסביר בדרך כלשהי את נוכחותו בירושלים ביום האירוע, בשעות הרלוונטיות ובמקומות הרלוונטיים. לא נשמעה מפיו ולו מילה אחת שיש בה להסביר את נוכחותו ביום האירוע בירושלים בין השעות 17:30 עד השעה 20:30, ולא את נוכחותו באזור בית חנינה, בפרט בסמוך למחסום א רם בשעה 20:50, סמוך מאוד למקום הגניבה לפי עדותו של האני, ולפי עדותו של חוסיין. כאמור, הנאשם טען במשטרה כי לא נכח כלל בירושלים ביום האירוע, ובתשובתו לאישום טען כי היה בבית חולים אלי"ן.

33. גם לא היה בפיו הסבר לשיחות המרובות עם האני ביום האירוע, בפרט בשעות 15:00 עד 21:00. מלבד אמירה כללית בדבר צורך בתיאום אספקת דלק, שאין בה כדי לתת מענה מניח את הדעת לריבוי שיחות קצרות אלו, בפרט כשהאני נכח בירושלים באותה עת ולא בצפון.

34. הנה כי כן, חוסיין העיד כי אינו זוכר שהאני שוחח עם הנאשם במהלך היום, וכי אינו זוכר שיחות בהן האני תיאם עם מאן דהוא את הנסיעה (עמ' 8 לפרוטוקול, שורה 29). ואולם, עיון בפלט מלמד כי השיחות שקיים הנאשם עם האני היו קצרות מאוד, ובהחלט ייתכן כי האני שוחח עם הנאשם לא תוך כדי נסיעה, אלא בשעה שפרק את הדלק אצל חאלד כשעמד במרחק מה מחוסיין, או בשעה שנכנס לקבל את הכסף מחאלד וחוסיין המתין לו ברכב, כמו גם בשעה שחוסיין יצא מהרכב לקנות שתי מנות שווארמה.

35. איני סבור כי העובדה כי לא הוגשו איכונים של הטלפון של האני יש בהם לגרוע מחוזקה של הראייה העולה מאיכוני הטלפון של הנאשם. עובדת הימצאותו של האני בשעה 18:00 בערב בצור באהר נתמכת, מלבד עדותו שלו, גם בעדויות חאלד וחוסיין. עובדת הימצאותו של האני בבית חנינה סמוך לשעה 20:00 בערב, עולה גם היא מלבד מעדותו של האני, גם מעדותו של חוסיין. בכך די אפוא, כדי למקם את הנאשם במקומות הרלוונטיים להוכחת גרסתו של האני. אכן, אפשר שלו היו מוגשים גם איכוני הטלפון של האני ניתן היה להיווכח מהם כי הוא והנאשם היו קרובים יותר אחד לשני גם במקומות נוספים, למשל, בצומת פת, בשעה 20:25. אך העדר ראיות מחזקות אין בו כדי להמעיט מחוזקן של הראיות הקיימות. שכן, המשטרה אינה חייבת להביא בפני בית המשפט את כל הראיות האפשריות ודי בהבאת ראיות מספיקות (ראו: ע"פ 7320/07 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 13.05.09); ע"פ 2099/15 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 22.05.16)).

36. לכן, גם העובדה כי המאשימה לא הצטיידה עם ראיות בדבר נסיעת הנאשם אחר האני בכל מהלך הנסיעה לירושלים אין בה כדי לסייע לנאשם. שכן, אין מדובר בעניין מהותי. גם אם היה מתברר כי הנאשם לא נסע ממש אחרי האני, ברי מתוך מחקרי התקשורת ומעדויותיהם של האני וחוסין כי הם נעשו, לכל הפחות באותה שעה. אני סבור כי גם אם היה מתברר כי הנאשם לא נסע ממש מאחורי האני לא היה בכך כדי להוות סתירה שיש בה כדי לקעקע את גרסתו של האני, שכפי שאפרט להלן, בעיקר גרסתו, הנוגעת לתיאור הגניבה, אין מקום לפקפק.

37. וכאמור, על אף שמדובר בראייה משמעותית כנגדו, הנאשם לא נתן כל הסבר לעולה ממנה. כל שביקש היה לפסול ראייה זו בטענה כי מדובר בראייה פסולה שהוגשה שלא כדין. טענתו זו התבססה על כך שהצו שהורה לחברת סלקום לתת את הנתונים שבפלט, ניתן ביום 22.03.13 כשצוין בו שהוא תקף ללא יותר מ-30 יום, בעוד שעל המענה לצו של חברת סלקום הודפס התאריך 4.08.14. טענת נציג חברת סלקום בעניין זה הייתה כי עם קבלת צו בית משפט להעברת נתונים, נעשות על ידי סלקום מספר פעולות פשוטות, כשהפלט עצמו מופק ממערכת היושבת על מאגר הנתונים של סלקום. לאחר שנבחרים הנתונים הנדרשים בצו, במקרה זה, שיחות כניסות ויוצאות, איכונים, לפי תאריכים ומספר מנויים, מופק הפלט, שנשמר באותה תצורה בה הוא מופק בכספת הווירטואלית שיש בין סלקום למשטרה (עמ' 29 לפרוטוקול, שורה 1). לדבריו, הוא בדק ואכן הפלט הוצא, ביום 3.04.13, בסמוך לקבלת הצו (עמ' 28 לפרוטוקול, שורה 24, ועמ' 31, שורה 8). הוא ציין, כי המשטרה בוחרת את המועד להוציא את הפלט מתוך אותה כספת ווירטואלית, והמועד שעל המסמך 4.08.14, הוא המועד בו הפיקה המשטרה, או גורם אחר, את הפלט מהכספת (עמ' 31 לפרוטוקול, שורה 22).

38. בניגוד לטענת ב"כ הנאשם בסיכומיו, איני סבור כי מדובר בתשובה מופרכת. ניכר בעליל, כי הגופן בו מודפס התאריך 4.08.04 שונה מהגופן של המענה כולו. לטעמי, האפשרות לפיה סלקום פעלה על דעת עצמה בחלוף כשנה וחמישה חודשים והפיקה את הפלט ללא שנתבקשה, כמו גם האפשרות שהמאשימה פנתה לסלקום בחלוף כשנה וחמישה חודשים וביקשה לקבל פלט מבלי שהציגה צו תקף, וסלקום הסכימה לכך בניגוד לחובותיה כלפי הלקוחות וללא כל הצדקה, סבירה פחות. אין אפוא, מקום לפקפק בעדותו של מר אלבז אשר טען כי בדק ומצא כי מועד הנפקת הפלט הוא 3.04.13. די נהיר, כי גם אם הייתה מתייצבת למתן עדות הפקידה שערכה את המסמך, לא היה בידה לתת תשובה טובה יותר, שכן ההנחה היא כי היא לא הייתה זוכרת את עריכת הפלט בחלוף שנים רבות מעריכתו, ולכל היותר הייתה עורכת בדיקה כפי שערך מר אלבז, מעלה סברה לגבי התאריך 4.08.14, דומה לזו שהעלה מר אלבז.

39. העובדה כי לא נעשה שימוש בפלט בחקירת הנאשם ביום 5.05.13 מלמדת כי החוקר אכן לא הכיר את הפלט באותו שלב, אך הוא אינו מלמד כי סלקום לא העבירה את הפלט למשטרה, שכן ייתכן בהחלט, כפי שהסביר מר אלבז, שהוא היה מונח בכספת הווירטואלית, ולא הופק על ידי המשטרה. לכל היותר, מדובר בהתרשלות של המשטרה שלא עקבה אחרי קבלת הפלט. הראייה היא, כי השוטר ניר בן חיים העיד כי רק ביום 2.02.15 הוא צפה בפלט, ומכאן שבכל מקרה לא נעשתה צפייה בפלט עם קבלתו, גם אם היה זה ביום 4.08.14 כטענת ב"כ הנאשם, וחלפה כחצי שנה עד אשר התעוררה המשטרה, ומי מאנשיה עיין בפלט.

40. איני סבור אפוא, כי מדובר בראייה שהושגה שלא כדין, ובכל מקרה, הכלל לפסילת ראיות שנקבע בפסיקת בתי המשפט בעיקר החל מע"פ 5121/98 **יששכרוב נ' התובע הצבאי**, פ"ד סא(1) 461 (2006) איננו אוטומטי. לא בכל מקרה תיפסל הראייה שנפל פגם בהשגתה, אלא אך במקרים חריגים בהם ימצא בית המשפט כי נחצו קווים אדומים והפעולות שנעשו מהוות פגיעה של ממש בזכויות אדם (ראו: ע"פ 1301/06 **אלזם נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 22.06.09)). ההכרעה אם ראייה תיפסל אם לאו בשל פגמים שנפלו בהשגתה, תעשה לאחר איזון בין האינטרסים השונים, ביניהם זכות הנאשם להליך הוגן, האינטרס הציבורי במיגור הפשיעה, הצורך להגן על שלום הציבור בכלל זה שלום החשודים, ההגנה על זכויות נפגעי העבירה, והאינטרס הציבורי שגורמי האכיפה ינהגו במקצועיות (ראו: רע"פ 10141/09 **בן חיים נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 6.03.12)). לשם כך יש לתת את הדעת, בין היתר, על אופייה וחומרתה של אי החוקיות שהייתה כרוכה בהשגת הראייה, והשוואת הנזק החברתי אל מול התועלת החברתית הכרוכים

בפסילת הראיה (ראו, למשל: ע"פ 3239/14 חמאסה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 8.11.16)).

41. במקרה זה, ניתן צו לקבלת הנתונים שבפלט. לכל היותר (וכאמור, איני סבור כך), חלף זמן עד לביצוע הצו, והוא בוצע (כך לטענת הסניגור) בחלוף המועד שנקבע בו לביצועו. למעשה כל מה שנדרש מהמטרה היה לבקש את חידוש הצו, והדבר לא נעשה. אין להקל ראש בכך, אך לצד זאת, יש לזכור כי מדובר בראייה חפצית, שלא השתנתה, ואין באיחור בביצוע הצו כדי להשפיע על טיבה של הראייה, ובשל כך יש משמעות פחותה לעובדת אי החוקיות שבחיפוש. כבר בעניין **יששכרוב** ציין בית המשפט כי "ראיות חפציות כגון: נשק, סם או רכוש גנוב הן בעלות קיום עצמאי ונפרד מאי החוקיות שהייתה כרוכה בהשגתן ובדרך כלל לא יהא באי החוקיות האמורה כדי לפגום באמינותן של ראיות אלה. לפיכך משקלם של השיקולים המצדדים בקבלתן של ראיות חפציות הוא בדרך כלל רב". אל מול זאת, יש להביא בחשבון את הפגיעה באינטרס הציבורי של העמדה לדין את מי שמסכנים את שלומו. במקרה זה יש לזכור כי אין מדובר בעבירה קלה כי אם בעבירה של גניבה ממעביד, ובמכלול נסיבות אלו אני סבור כי גם אם הצו בוצע בחלוף הזמן שנקבע לביצועו (ושוב, כאמור, איני סבור כן), אין בכך כדי לפסול את הראייה במקרה זה.

42. בשולי עניין זה אציין, כי ב"כ הנאשם ביקש לקעקע את מהימנות הפלט, תוך שהוא טוען בסיכומיו באופן כוללני לאי דיוקים, ושיחות מקבילות. ואולם, מר אלבז השיב לכל תמיהות אלו תשובות המניחות את הדעת (עמ' 32 לפרוטוקול, שורה 25 עד סוף עמ' 33) ואין אפוא מקום לפקפק במהימנות הפלט ובהגדרתו כרשומה מוסדית, כהגדרתה בפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971 (ראו: ע"פ 10049/08 **אבו עזא נ' מדינת ישראל**, פסקה 67 (פורסם בנבו, 23.08.12)). אציין גם, כי אף אם היה ממש בטענת הסניגור אודות מועד הוספת המומחה אברהמי כעד תביעה (החלטה מפורטת בעניין זה ניתנה ביום 4.06.19), הרי שקביעותיו של המומחה אברהמי, אינן כה נצרכות, לא לצורך הסקת המסקנה כי הנאשם לא שהה בבית חולים אלי"ן ביום האירוע, שכן כאמור, הנאשם נמנע מלהוכיח עניין זה באמצעות מסמך המתעד ביקור זה; ולא לצורך הסקת המסקנה כי הנאשם נסע ביום האירוע אחר הצהריים לירושלים ושהה באזור צומת פת משעה 17:00 עד השעה 20:00 לערך, ואז שהה באזור בו בוצעה הגניבה, שכן עובדות אלו עולות מתוך הפלט עצמו.

43. כאמור, מדובר בראייה משמעותית שלא ניתן כל הסבר מטעמו של הנאשם שיש בו כדי לאיין את העולה ממנה, ומדובר בראייה שיש בה כדי לתמוך בצורה משמעותית בעדותו של האני, ומהווה דבר מה הנדרש לצורך ביסוס הרשעה על עדותו של שותף לעבירה, ולמעשה היא גם עולה כדי סיוע.

44. אכן, ב"כ הנאשם ביקש בסיכומיו של ליתן אמון בעדותו של האני, בין היתר, כשהוא הצביע על סתירות בין גרסתו הראשונה של האני במטרה לבין גרסתו המאוחרת יותר במטרה. למשל, תחילה טען כי אינו יודע מי שבר את חלון המכלית ולאחר מכן טען כי הוא עצמו עשה זאת. ואולם, אין לסתירה זו כל משמעות, שכן בגרסתו הראשונה הוא הכחיש את שותפותו בגניבה מהמכלית ורק באמצע חקירתו הוא החליט לשתף פעולה ולהודות במעשיו.

45. אמנם, קיים פער של ממש בין תיעוד חקירתו של האני מיום 20.03.13 בכתב (ת/3) לבין תמלול החקירה (החלקי, ת/12). ואולם איני סבור כי יש בפער זה כדי ליצור בעייה בקבילותה של הראייה, ומה גם, שאף מהתמלול לא עלה כי הופעל על האני לחץ פסול, שהביא אותו לחזור בו מהכחשת שותפותו בגניבה ולהודות במיוחס לו. בניגוד לטענת

הסניגור בסיכומיו, גם אין כל אינדיקציה כי נעשתה פעולה כלשהי להביא את האני להפיל את האשמה לאירוע לפתחו של הנאשם. גם לא הועלתה כל סברה מדוע יבקש החוקר להפיל את האשמה לפתחו של הנאשם, בפרט כשהאני לקח את האשמה על עצמו. יש לזכור, כי האני לא הטיל את הגניבה כולה לפתחו של הנאשם והודאתו כללה גם הטלת האחריות עליו והעמידה אותו בסכנת עונש מאסר.

46. הסברה שהעלה הנאשם לפיה, כחלוני והאני חברו יחד להפלילו כדי להפסיק את הלחץ שלו על החברה לקבלת ה-100,000 ₪, אינה מסתברת בעליל. לזוהיה נטען לקונויה שנועדה להפיל את הנאשם עוד ניתן היה לקבל סברה שכזו. אך היעלה על הדעת כי האני הסכים ליטול על עצמו הרשעה בעבירת גניבה ממעביד, שאפשר שהיה נדון בגינה למאסר בפועל ולא רק לעבודות שירות, רק כדי להפסיק את הלחץ של הנאשם על כחלוני? האם מראש תוכנן כי האני, תחילה יכחיש כל מעורבות בגניבה, ורק בחלוף זמני יגרור את הנאשם יחד איתו לפרשת הגניבה ויעמיד את עצמו בסכנת עונש מאסר?!

47. ב"כ הנאשם הצביע על כך שכחלוני סייע להאני להיחלץ מעונש כבד בגין העבירה שביצע ועל כך שכחלוני ממשיך לעבוד עם האני, כעובדות המלמדות שהאני לא באמת גנב כסף מכחלוני. הוא גם ביקש ללמוד מהעובדה שהנאשם עצמו ממשיך לעבוד עם כחלוני, ואף נמצא עם מאג'יד כחלוני ביחסים טובים, כי הנאשם לא גנב מכחלוני. דא עקא, שגם הנאשם וגם האני טוענים לחוב של כחלוני אליהם. חוב, שלטענתם, כחלוני אינו כופר בו. לדברי הנאשם, כחלוני לא שילם לו בשל מצוקה כלכלית. עניין זה הוא גם ככל הנראה המניע למעשה הגניבה מצדו של הנאשם. בנסיבות אלו, ניתן בהחלט להבין שכחלוני קיבל בהבנה את מעשיהם של האני והנאשם, אשר למעשה החזירו לידם כסף לו היו זכאים. ממילא גם אין ללמוד דבר מהעובדה שבמסגרת גזר הדין של האני לא הושת עליו קנס או פיצוי לכחלוני.

48. עדותו של חוסיין כי הוא צפה כל הזמן מהמקום בו הוא והאני עישנו נרגילה לעבר המכלית והוא לא הבחין במישהו שנכנס אליה, אין בה כדי לסתור את עדותו של האני. שכן, אין מחלוקת כי בשעה שחוסיין שב למכלית הוא הבחין בחלון הנהג כשהוא מנופץ, וברי אפוא, כי אין ממש בטענה כי עיניו לא משו מדלת המכלית. יתרה מזאת, ייתכן בהחלט כי הנאשם נסע אחרי האני מכיוון צומת פת לבית חנינה (דבר שכאמור נתמך מהפלט), ומיד כשהאני חנה בבית חנינה, חנה הנאשם לידו. בשלב זה, כשהאני וחוסין עשו פניהם לחנות הממתקים או שהו בתוכה, שלב בו חוסין לא צפה במכלית, נטל הנאשם את הכסף מהמכלית והמשיך בנסיעה צפונה.

49. ב"כ הנאשם הצביע על כך שבעדותו במשטרה, האני טען כי ראה ברכב את הנאשם, אשתו ובנו, ובבית המשפט חזר בו וטען כי ראה ברכב רק את אשת הנאשם (עמ' 50 לפרוטוקול, שורה 15 ואילך) בעוד שאשת הנאשם ובנו העידו כי מעולם לא נסעו עם הנאשם לירושלים, מלבד אשת הנאשם אשר נסעה עמו אך רק לצורך הטיפול בבית חנינה, ובנו העידו אל"ן. דא עקא, שלא זו בלבד שמדובר בעדות בני משפחה שיש להם עניין בעדות זו; ולא זו בלבד שייתכן שאשתו של הנאשם התלוותה עמו לנסיעה זו לירושלים, בניגוד לעדותה, ושהתה עמו באזור צומת פת, למשל בבית צפפה, בשעות בהן נסע האני לפרוק את הדלק בצור באהר, היינו בין השעות 17:00 ו-20:00; אלא שגם אם הייתי סבור שעדותו של האני בנקודה זו אינה נכונה, אין בכך כדי להביא לסתירת עיקר עדותו, שכאמור, קשה לקבל כי מדובר בעדותו שהומצאה על ידו, הן בשל העובדה כי היא נתמכת במחקרי התקשורת והן בשל חוסר ההיגיון שבהמצאת גרסה זו, כאמור.

50. ב"כ הנאשם גם תמה על הצורך שהיה בנסיעה של הנאשם אחרי האני לירושלים. איני יודע צפונות לבם ודרך מחשבותיהם של עבריינים, אך יש רגליים לסברה שהנסיעה נועדה לסייע בהרחקת הנאשם מהאירוע, ומכל מקום אין בה כדי לקעקע את הראיות המלמדות בעליל כי הנאשם נכח בירושלים ביום האירוע, ובבית חנינה במועד הגניבה.

51. בשולי הדברים אציין, כי לא מצאתי ממש בטענות הסניגור הן בכל הנוגע לאי עריכת עימות בין הנאשם והאני במסגרת החקירה ולא באי הבאתו של כחלוני לעדות.

52. באשר לעריכת עימות, אף אם אכן היה מקום לערוך עימות בין הנאשם להאני, צודק ב"כ המאשימה כי בהתאם להלכה הפסוקה אין כל חובה לערוך עימות שכזה, ואי עריכת עימות אינו בהכרח מחדל חקירתי (ראו: ע"פ 6359/12 בלוי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 27.11.13); ת"פ (מחוז-ב"ש) 35859-02-15 מדינת ישראל נ' איסאילוב (פורסם בנבו, 26.09.16)), וגם העובדה כי הנאשם והאני הסכימו לעריכת עימות במענה לשאלות בעניין זה שהופנו אליהם בחקירה, אין בה כדי לחייב עריכת עימות.

53. באשר לעדותו של כחלוני, אכן המאשימה ויתרה על עדותו, ואולם איני סבור כי יש בכך כדי להועיל לנאשם. כחלוני לא היה עד לאירוע הגניבה. כחלוני יכול היה להעיד על כך שאכן סיפק סחורה לחאלד ביום 7.02.13 באמצעות האני, והתמורה שהייתה אמורה להימסר להאני תואמת את הסכום שהאני טוען שנמסר לו. ברם, עדות על כך נתקבלה הן מפיו של חאלד (אשר הודעתו במשטרה הוגשה בהסכמה, ת/1), שלא נסתרה, והן בעדותו של האני. שתי העדויות תאמו אחת את השנייה ודיברו על אותם סכומים. כאמור, אין חובה על המאשימה לזמן למתן עדות את כל העדים, ודי לה בהצגת ראיות מספיקות. אדרבה, בפני הנאשם עמדה הזכות לזמן את כחלוני ככל שרצה להוכיח כי אין ממש בעדותו של האני, במקרה זה, גם עמדה לו הזכות לחקור את כחלוני בחקירה נגדית בהיותו עד תביעה, והוא בחר שלא לעשות זאת, על כל המשתמע מכך. את ביצועה של עבירת הגניבה ניתן לבסס על עדותו של האני, אשר החזיק, כך לפי עדותו ולפי עדותו של חאלד, כסף השייך לכחלוני, ולא היה צורך בעדותו של כחלוני עצמו.

54. לצד עדותו של האני, שלא מצאתי מקום לפקפק בה, בהיותה נתמכת בצורה מדוקדקת בפלט, שנותר ללא הסבר מצד הנאשם, ובחלקה מעדויותיהם של חוסיין וחאלד, עומדים שינויי הגרסה של הנאשם אשר כאמור, במשטרה שלל הימצאותו בירושלים ביום האירוע, בתשובתו לאישום טען לנוכחותו ביום האירוע בבית החולים אלי"ן, דבר שלא זכה לתימוכין כלשהן ומכאן כי אין בטענה זו ממש, כשהפרכת טענת אליבי יכולה לשמש אף כתוספת ראייתית מסבכת (ראו למשל: יעקב קדמי, על הראיות (מהדורת תש"ע), חלק ראשון, בעמ' 299 והאסמכתאות הנזכרות שם), ולבסוף לא נתן כל הסבר לנוכחותו בירושלים בשעות אחר הצהריים של יום האירוע, לנוכחות בבית חנינה במועד הגניבה, ולשיחותיו המרובות באותן שעות עם האני. לצד זאת, בחקירתו במשטרה ביום 2.05.13 (ת/5) טען הנאשם כי כחלוני חייב לו 100,000 ₪ (שורה 18), בעוד שבחקירתו ביום 5.05.13 (ת/2) הוא שלל חוב כלשהו של כחלוני כלפיו (שורה 42), ובהמשך אותה חקירה טען שוב לחוב של כחלוני כלפיו (שורה 120).

כל אלו מובילים למסקנה, כי הנאשם אכן עשה יד אחת עם האני לגנוב את כספו של כחלוני.

55. בשים לב לעובדה, כי כחלוני היה מעבידו של האני, והוא פעל בצוותא עם הנאשם לגנוב מהמעביד, הרי שבהתאם להוראת סעיף 34ב' לחוק, ייחשב גם הנאשם כמי שגנב מהמעביד (ראו: ע"פ 2247/10 ימיני נ' מדינת ישראל, פסקה 32 לפסק דינו של כב' השופט יצחק עמית (פורסם בנבו, 12.01.11)).

סופו של יום אפוא, אני מרשיע את הנאשם במיוחס לו בכתב האישום.

ניתנה היום, ט' טבת תשפ"א, 24 דצמבר 2020, במעמד המתייצבים.